

mange Tilfælde i Straffeloven, at man slet ikke kan komme bort fra, ikke fritage Borgerne eller Dommerne fra et Stjøn om Grændsen. Det lader sig ikke gjøre at præcisere den saa bestemt, at et Stjøn bliver overflødig, og der er jo i den forhaandenværende Pragis hos Domstolene sikkre Vidnesbyrd om, at de meget godt forstaa at drage Grændsen og anlægge Stjønnen paa den Maade, at ingen berettiget Interesje lider derved. Men af Hensyn til de berettigede Interesjer, som ikke maa krænkes ved Bestemmelsen, kan der gaaffe vist være Opfordring til at søge et noget mere bestemt Udtryk end det, den nuværende Lovs § 184 indeholder, og det er det, som Lovforslaget og ogsaa de Vændringsforslag, som Udvalget har stillet op paa dette Punkt, forsøger, og, som jeg tror, stilles Sagen virkelig i den Henseende heldigere og bedre derved end ved den nugældende Lovs Affattelse. Det er jo klart, at det, der ikke maa rammes, det, som der ikke alene ikke maa være Tale om i det virkelige Liv at ramme hverken fra Baatalemyndighedernes eller Domstolenes Side, men som der heller ikke maa være Frygt for skal kunne rammes af Loven, er en saadan Omtale af Kjønnsforholdet og ogsaa særlig af det usædelige Kjønnsforhold, som er berettiget, fordi en virkelig høiere Interesje kræver den, det kan være en videnskabelig Interesje, en rent sædelig praktisk Interesje, en literær Interesje, en kunstnerisk Interesje. Det er klart, at det, der er berettiget i Følge slige Hensyn, ikke skal rammes; det, der skal rammes, er det, der ikke kan dækkes af slige Hensyn. Dertil hører nu først og fremmest det, der betegnes i Forslaget, saaledes som det ogsaa forsaavidt er bibeholdt af Udvalget, som Yttringer, der stjønnes at være rettede paa Læsernes eller Tilhørernes sandselige Ophidselse. De kunne ikke forsvares, de kunne ikke hjemles ved nogen af de berettigede videnskabelige, praktiske, litterære Interesjer, som man kan paatalde. Men jeg tror ikke, og Udvalget har ikke troet, at det vilde være rigtigt at blive staaende ved denne Karakteristik alene; thi der er noget Andet, som heller ikke bør kunne gaa upaatalt hen, og det er selve den obstone Fremstilling, som bortset fra de pekuniære Interesjer, der selvfølgelig vilde være med i Spillet, vel ikke søger at hidse, men søger en Glæde, Tilfredsstillelse og Fornøielse i at fremstille et saadant Forhold, fordi det er obstone, som søger at tilfredsstille andre Landsbeslægtedes Glæde ved Slegt, og som derfor ogsaa søger at flynge en Krænktelse i Ansigtet paa dem, for hvem dette er til Forargelse. Dette Forhold skal ogsaa rammes, thi det kan ikke

forsvares ved nogen videnskabelig, kunstnerisk, literær, æsthetisk eller praktisk Interesje. Det er den anden Side, det er det andet Punkt, som hører til Karakteristiken af utugtige Skrifter, og som Regjeringsforslaget og ogsaa Udvalgets Forslag har ment burde medtages ved Siden af de Yttringer, som stjønnes at være rettede paa sandselige Ophidselser. Udvalget tror at have fundet et mere træffende og betegnende, et mere betryggende Udtryk ved den Form, der her er brugt, og som formentlig ikke kan mistydes, nemlig at Bedkommende skal krænke Sædeligheden ved utugtige Fremstillinger — dem, jeg sidst omtalte — eller ved Yttringer, der stjønnes at være rettede paa Læsernes eller Tilhørernes sandselige Ophidselse. — Foruden at altsaa Udvalget paa dette Punkt med Hensyn til § 184, i hele Realiteten af denne Del af Regjeringsforslaget, har ment at kunne slutte sig dertil, saa har det ogsaa ment at burde slutte sig dertil med Hensyn til det andet Punkt, nemlig den Skjærpelse af Straffen, som er Forslagets Hensigt. Straffen er jo nu Bøder eller Fængsel, og Fængsel betyder som bekendt her baade simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fængelst og Fængsel paa Vand og Brød, høiere kan den ikke gaa. Det er nu mindre naturligt og hensigtsmæssigt, særlig med Hensyn til de pekuniære Interesjer og de pekuniære Formaal, som, man kan jo næsten sige i alle Tilfælde, vilde være forbundne med disse Handlinger — de foretages for at tjene Penge — at have en Straf som Bøder, der vanstelig kunne sættes saa høit, at ikke lettelig den Fordel, der kan naas ved Erhvervet, er tilstrækkelig til at dække Risikoen ved Bøden. Det er derfor Regjeringsens Forslag, hvortil Udvalget slutter sig, at Bøder udgaa af Straffebestemmelsen, og at det samtidig tilføies, at under skjærpende Omstændigheder kan Straffen blive Forbedringshusarbejde, medens altsaa Fængsel i sin hele Udstrækning beholdes som i den gjældende Lov. Ved denne Formulering kommer der et naturligt Forhold frem mellem det Straffebud, der indeholdes i Straffelovens § 184, og det, som er Gjenstand for § 185, hvor Straffen allerede nu er noget høiere, nemlig mindst Fængsel paa Vand og Brød eller under skjærpende Omstændigheder Forbedringshusarbejde. Der kommer derved et naturligt Forhold frem imellem disse Paragrafer. Vel erkendes det ogsaa efter Forslaget, at Offentliggjørelsen af utugtige Skrifter og Udbredelse af utugtige Afbildninger osv., staar ringere i Strafbarhed end det at give Forargelse paa den Maade, som omtales i § 185, idet Forargelsen ved det i § 185 omtalte Forhold paatvinges